

Et nyt system er den eneste løsning.

Den Internationale Fredskoalitions møde #97, fredag den 11. april 2025

Ikke korrekturlæst

ANASTASIA BATTLE: Velkommen alle sammen. Dette er Den Internationale Fredskoalition. Dette er vores 97. møde i træk. Tak, fordi I er med, både dem, der har deltaget i 97 uger, og dem, der er med i dag. Vi har skabt dette forum for at samle mennesker fra hele verden for at diskutere, hvordan vi kan skabe ægte fred. Det er ligegyldigt, hvilken ideologi man har, hvis man ønsker at skabe ægte fred, er man velkommen her. Vi har haft folk fra 95 nationer, som vi kender til, til at deltage, og mindst 1.000 mennesker deltager hver uge i disse diskussioner. Så del dette med dine venner og organisationer, og få dem til også at deltage. Mit navn er Anastasia Battle, og jeg er ordstyrer sammen med Dennis Small og Dennis Speed.

For at begynde i dag vil jeg gerne invitere Helga Zepp-LaRouche, grundlæggeren af Schiller Instituttet og initiativtageren til Den Internationale Fredskoalition, til at tale til os. Værsgo at gå i gang, Helga.

HELGA ZEPP-LAROUCHE: Lad mig sige velkommen til jer alle sammen. Jeg tror, at alle er meget bevidste om, at verden befinder sig i en hidtil uset tumult. Til de mange kriser, vi har diskuteret i de sidste 97 uger, kommer nu et nyt stort chok. Det er, at præsident Trump først erklærede høje toldsatser mod praktisk talt hele verden; så kom der gengældelse, især fra Kina. Så accelererede Trump mod Kina

igen, og nu har USA importtariffer mod Kina på 145%; og Kina har tariffer mod USA på 125%. I løbet af få dage blev billioner af dollars udraderet på de finansielle markeder. Og det var sandsynligvis på grund af det, at nogle af præsident Trumps milliardærvenner overbeviste ham om at indføre en 90-dages pause for resten af verden undtagen Kina.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvad præsident Trumps hensigt er; han siger, at USA blev plyndret af hele verden, at alle udnyttede USA, og at han ønsker at genindustrialisere USA. Det er måske hans ærlige hensigt, men hvis man spørger rundt omkring i verden, tror jeg, at næsten ingen ville være enige i den fortolkning, fordi vi ved, at IMF/Verdensbank-systemet skabte handelsbetingelser til fordel for især USA, men også Europa, og til ulempe for udviklingslandene. IMF's betingelser forhindrede faktisk den industrielle udvikling i det Globale Syd, og det er derfor, vi har dette oprør, som det kommer til udtryk i dannelsen af BRIKS og andre tilsvarende udviklinger.

Hvad bliver resultatet nu? Vi vil se, hvad der potentielt sker med denne optrapning af handelskrigen mellem USA og Kina, men det er ikke årsagen til finanskrisen. Den forårsager ikke den systematiske krise i det finansielle system. Men det kan udløse det endelige kollaps af hele systemet, fordi det system har været bankerot i meget lang tid. Vi cirkulerer lige nu internationalt på Schiller Instituttets hjemmeside og andre steder en erklæring, som jeg vil bede alle deltagere i denne opfordring om at hjælpe os med at distribuere. Overskriften er »[Hvad hver eneste nation må gøre nu: Wall Street gav os denne krise; LaRouche har svaret].« I papiret er der lange citater fra min afdøde mand, Lyndon LaRouche, som profetisk havde forudsagt det nuværende systemkollaps. Den foreslår meget klare foranstaltninger, som skal træffes, og som han havde døbt »[The Four Laws of Lyndon LaRouche].« Det starter med en Glass-Steagall-bankopdelingslov, præcis som Franklin D. Roosevelt indførte den i 1933. Det omfatter at bringe kreditgivningen tilbage under regeringers og parlamenters

suveræne kontrol – i USA er det Kongressen. Det vil kræve oprettelsen af et nyt internationalt kreditsystem som et nyt Bretton Woods-system, der skal afhjælpe underudviklingen i det Globale Syd ved at give langfristet kredit til lav rente. Og det skal indføre en massiv forøgelse af produktiviteten i verdens økonomiske system ved at fokusere på rumteknologi, fusionsenergi og lignende ting. I kan se det hele skrevet i denne erklæring, og jeg vil opfordre jer alle til at tænke over, hvilke institutioner i jeres land, der skal gøres opmærksom på dette dokument.

Det er naturligvis et åbent spørgsmål, hvad der vil komme ud af denne konfrontation mellem USA og Kina. Jeg vil gerne citere en artikel, som netop er udgivet af Wang Wen, der er dekan for Chongyang Financial Institute ved Renmin University i Beijing. Han skriver en artikel med overskriften [»Bliver der krig mellem USA og Kina?«] . Han siger, at dette spørgsmål pludselig er blevet populært på de sociale medier efter denne handelskrig, og han slår først fast, at det aldrig har været Kinas hensigt at betragte USA som en fjende. Der er heller ikke kommet nogen udtalelse fra nogen højtstående kinesisk embedsmand om denne handelskrig. Han nævner dette som et punkt for at sige, at Kina ikke ønsker en optrapning. Og den 17. januar, tre dage før Trump tiltrådte, var der en telefonsamtale mellem Trump og Xi Jinping, hvor de begge udtrykte et ønske om at samarbejde og håb om, at det ville være muligt, forudsat at de hver især respekterer hinandens kerneinteresser. Derefter fortsatte han med at pege på Kinas øgede militære styrke; at det har tre hangarskibe langs kysten, at det har mange langtrækkende missiler, at det har 70 % af verdens droneproduktion, og at USA ikke kunne besejre Kina i en militær konflikt. Han henviste til nylige krigsscenarier fra RAND Corporation og tænketanken CSIS, som kom til den konklusion, at USA ikke kan vinde, men kan lide et katastrofalt nederlag. Til sidst citerer han en tegneserie, der gik viralt i Kina for nylig, og som viser Trump klædt ud som enkekejserinde Cixi, Qing-dynastiets sidste herskerinde,

som i 1900 »erklærede krig mod de otte mest magtfulde lande på det tidspunkt«. Få år senere kollapsede Qing-dynastiet.« Dette er en åbenlys henvisning til det faktum, at USA er involveret i mange krige rundt om i verden. Han slutter artiklen med at sige, at hvis det kom til en krig mellem USA og Kina, ville det ende meget værre for USA end Koreakrigen. Jeg vil tro, at det bare er en udtalelse fra en ledende tænketanksperson fra Kina, men det peger på den faktiske situation.

Meget mere bekymrende er en [lækage, som netop er blevet offentliggjort af Tucker Carlson], som vi forsøgte at få bekræftet til dette møde; det har vi endnu ikke været i stand til. Men Carlson citerede en nylig Pentagon-vurdering, som siger, at Pentagon har dokumenter, der viser, at hvis de tillod Ukraine at affyre missiler dybt ind på Ruslands territorium, ville det medføre en 50% risiko for en optrapning til atomkrig. Og alligevel fik Ukraine den tilladelse. Tucker Carlson siger, at politikere, der føler sig trygge ved et sådant resultat, hører hjemme i et fængsel for kriminelle sindssyge. Vi vil naturligvis forsøge at få bekræftet, om der findes et sådant Pentagon-dokument, men jeg udelukker det slet ikke, for det var vores uafhængige vurdering af situationen mod slutningen af Biden-administrationen. Denne Pentagon-erklæring ville bare bekræfte det.

Ellers finder jeg situationen meget dramatisk. IDF i Gaza bombarderer flere steder i Gaza. Den humanitære situation er katastrofal. Smotrich sagde, at de ikke længere ville tillade, at der kom majs korn ind i Gaza, hvilket naturligvis betyder total hungersnød. Selv pensionerede IDF-soldater protesterede tilsyneladende mod Netanyahu, og FN's Sikkerhedsråd udsendte en erklæring, der fordømte den nuværende israelske politik. Det er lige til at gå til, og optrapningen med Iran står naturligvis stadig højt på dagsordenen. Det har potentialet til virkelig at bringe verden på kanten af en global konfrontation. Og på den anden store front, Ukraine, bliver situationen på landjorden i Ukraine mere desperat for hver

time, der går. Der er fuldstændig ødelæggelse; hæren er ikke længere i stand til at genopbygge sine rækker, og der var nogle højtstående kommandanter, der sagde, at de ikke kunne fortælle den ukrainske befolkning sandheden, fordi de ikke kunne klare det. Ukraine-kontaktgruppen mødes igen i Bruxelles lige nu, og Witkoff er i Sankt Petersborg.

Så det er nogle af parametrene i den ekstremt dramatiske situation. I mellemtiden bør jeg nævne denne meget vigtige afsløring fra New York Times, som den 31. januar offentliggjorde en artikel på 13.000 ord, der dybest set indrømmer, at fra midten af april 2022 og frem blev hele kommandoen over Ukraine-krigen ført fra Wiesbaden, Clay Barracks, hvor USA gav orderne, leverede den tekniske assistance, al sikkerhed og efterretning. Derfor er argumentet om, at krigen var uprovokeret, og at det var en krig mellem Rusland og Ukraine – som vi altid har sagt var en krig mellem USA og NATO og Rusland; det er nu blevet fuldstændig bekræftet. Jeg synes, at det anstændige ville være, at alle de mennesker, der gentog fortællingen om den uprovokerede angrebskrig, kom ud og anerkendte, at New York Times blandt andre har bevist, at det var en forkert fortælling.

Nu vi taler om en forkert fortælling, så er den nye tyske regering – den er ikke helt dannet endnu, men den har indgået en koalitionsaftale mellem CDU, CSU og socialdemokraterne. Den traktat indeholder den utrolige paragraf, at de fra nu af, mens denne regering sidder ved magten, vil forsøge at gennemføre en krig, der forbyder hvad? At lyve! Simpelthen at lyve! Det vil blive sat under straf, hvis nogen bevidst spreder misinformation. Selv Bildzeitung, den største tabloidavis i Tyskland, har i dag en leder, der kommenterer denne nyhed og siger, at de bør stoppe dette; det er meget farligt. Mange forfatningsmæssige og juridiske eksperter er citeret for at sige, at dette er på vej mod et diktatur, for hvem skal afgøre, hvad der er løgn, og hvad der ikke er? Og mange ting, som man troede var løgn, viste sig at være sande

kort tid efter, så de advarer mod det og siger, at det er vejen til et diktatur. Jeg tror desværre, at det er en stor fare i betragtning af, at redaktøren af et magasin i Tyskland allerede er blevet dømt til fængsel – ikke med det samme, men som en ventende straf, fordi han lavede et billede af indenrigsminister Nancy Faeser, der viste en plakat, hvor der stod, at hun er imod ytringsfrihed. En satirisk kommentar, som tydeligvis ikke er tilladt i Tyskland længere.

Jeg synes, vi er i en utrolig situation, som virkelig kræver mobilisering af den internationale fredsbevægelse og Den Internationale Fredskoalition, men også enhver anden gruppe, som er bekymret for verdensfreden. Jeg har nu i flere år sagt, at jeg ikke tror, at denne situation kan afhjælpes ved at klistre kosmetiske plastre på problemerne; men at vi er nødt til at have en grundlæggende korrektion af det fejlbehæftede system ved at skabe en international sikkerheds- og udviklingsarkitektur, som skal tage hensyn til hvert enkelt lands interesser i traditionen fra Den Westfalske Fred. Så vi bør diskutere dette i diskussionsperioden, og jeg giver ordet tilbage til dig, Anastasia.

Bemærkninger under diskussionen:

Jeg vil bare gerne takke Fuller for hans optimisme, som giver os et håbefuldt perspektiv. Jeg har mine tvivl, om det kan gå igennem, men jeg er glad for at høre det fra dig. Og jeg vil gerne takke professor Roberts for faktisk at tage spørgsmålet om en ny sikkerhedsarkitektur op, for jeg synes, at diskussionen om, hvordan vi kommer dertil, og hvad principperne for en sådan ny arkitektur skal være, er ekstremt vigtig. Men jeg vil sige, at vi har brug for noget bedre end både Jalta og de 100 års fred mellem Wienerkongressen og Første Verdenskrig. Det var en slags fred, men bestræbelserne på at udvikle republikanske principper i Tyskland mislykkedes f.eks. i 1848. Man havde dybest set stadig forskellige former for oligarkiske systemer. Jeg tror, vi er nødt til at finde på noget bedre, og jeg mener, at vi virkelig må starte en

diskussion om, hvad principperne for denne nye arkitektur skal være. Jeg har skrevet ti principper, som forsøger at berøre det, jeg mener er helt afgørende at tilføje til ideer som de fem principper for fredelig sameksistens eller FN's charter, som jeg mener skal spille en rolle i den nye arkitektur.

Men jeg tror, at den er nødt til at have noget, man næsten kan kalde et metafysisk grundlag; eller hvis man ikke vil kalde det metafysisk, vedrørende den faktiske lovmæssighed i det fysiske univers, for at give en slags forankring i noget, der ikke er en mening, men baseret på videnskab og principper for stor kunst. Men jeg tror, det ville være vigtigt virkelig at overveje, at det nye element i situationen er det faktum, at landene i det Globale Syd ønsker at have en ligeværdig stemme. På den ene side er man nødt til at have stormagterne til at garantere med al deres magt og militære styrke, men jeg tror, at det, der er brug for, er en orden, som giver alle lande en ligeværdig stemme, uanset om de er små eller store. Jeg tror, at BRIKS-landene har bevæget sig i denne retning og forsøgt at anvende disse principper. Men som sagt vil jeg bare gerne udtrykke min glæde over, at denne diskussion er blevet bragt til bordet igen af jer. Så måske kunne vi opmuntre nogle unge mennesker, nogle studerende, til at begynde at tænke over, hvad principperne for den nye økonomiske verdensarkitektur skal være. For den verden, vi forsøger at forme for at sikre menneskehedens overlevelse, vil i høj grad være den verden, I kommer til at leve i de næste 75 år eller mere. Så jeg synes, man skal have en stemme i det. Det ville også være min appel til yngre mennesker.

Senere i diskussionen:

Vi har fulgt perspektivet om, at vi ville komme til dette punkt i 54 år. For i 1971, da Nixon gik fra faste valutakurser til flydende valutakurser, erkendte min afdøde mand, Lyndon LaRouche, straks, at det ville betyde, at Bretton Woods-systemet var dødt. Bretton Woods-systemet var tiltænkt Franklin D. Roosevelt, men det blev aldrig helt gennemført,

som han havde tænkt sig, fordi han døde på det forkerte tidspunkt, og så blev det faktiske Bretton Woods i høj grad påvirket af Churchill og Truman. Derfor gjorde det en masse godt for den såkaldt avancerede sektor, men det forsømte fuldstændig ideen om, at Bretton Woods-systemet – ifølge Roosevelts hensigt – skulle overvinde fattigdom i udviklingslandene som en absolut prioritet. Ikke desto mindre betød Bretton Woods-systemet en meget stabil udvikling i to årtier, og det var ved at være slut. Lyndon LaRouche sagde på det tidspunkt, at hvis de vestlige lande holder fast i politikken med at lægge vægt på spekulationsgevinster og profitmaksimering, vil det absolut og nødvendigvis ende med en ny depression, en ny fare for verdenskrig og endda fare for en ny fascisme.

I hele sit liv fra det øjeblik analyserede han altid enhver væsentlig vending til det værre; han kom med ni grundlæggende forudsigelser i denne periode. Han tilbød altid, hvad der burde være alternativet. Det alternativ har udviklet sig fra forslaget om en ny international udviklingsbank, som han fremsatte i 1975, til det nuværende system med Lyndon LaRouches fire love. Der er blevet skrevet mange artikler om det af ham, og jeg mener, at den store tragedie for USA og verden er, at etableringerne på Wall Street, City of London og magthaverne frygtede, at Lyndon LaRouches ideer ville begrænse deres privilegier så meget, og at det ville fjerne deres magt til at skabe absolut profit; at de gik efter LaRouche på måder, som kun nogle gange er blevet nået af chikanen og forfølgelsen af Trump i hans første administration. Men den store tragedie er, at folk er blevet nægtet uhæmmet adgang til disse ideer. Så jeg vil faktisk foreslå dig og andre, der lytter til dette, at Anastasia måske kan lave en læseliste med mindst to, tre eller fire store artikler, som du absolut bør læse som følge af denne diskussion. Læg den i chatten eller i en e-mail efter denne diskussion.

For lige nu tror jeg, at det, verden har mest brug for, er de rigtige økonomiske principper for fysisk økonomi. Der er en masse forvirring; folk tror på kryptovalutaer og Bitcoin og alle mulige charlataner og fupmagere. Jeg tror, at det, der er brug for lige nu, er en massemobilisering af mennesker, som kræver de rigtige løsninger.

Til professor Roberts vil jeg bare sige, at selvom jeg er enig i, at en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur er et spørgsmål om stater, kan det kun være stater, der gennemfører det. Men hvad gør man, når i hvert fald nogle stater – dem i Vesten – har vist sig at være helt ude af stand til at rette op på de fejl, der førte til den nuværende situation? Man har BRIKS-processen, som er den Globale Majoritet, der forsøger at sammensætte et nyt system baseret på gyldige principper om et win-win-samarbejde, der giver alle lande mulighed for at udvikle sig. Men landene i Vesten, som har holdt fast i den neoliberale politik både med hensyn til økonomi og finans, men også den såkaldte regelbaserede orden, som har været en fuldstændig fiasko, der har ført til den nuværende verdenskrise. Etablissermenterne har ikke været villige til at indrømme, at det er resultatet af deres politik. Derfor er vi nødt til at få folk udefra til at gribe ind; folk med god vilje, eksperter som dig selv, historikere, akademikere, folk, der seriøst har studeret forskellige vidensområder; til at danne et Fornuftens Råd, for hvis de nuværende regeringer ikke er i stand til at løse problemet, må rådet komme fra et velinformeret flertal af befolkningen. Vi forsøger at inspirere til netop det.

Lidt senere:

Jeg vil bare tilføje, at opmærksomheden ikke kun går til selve problemet, men også til en hidtil uset militarisering. I Europa vil EU bruge 800 milliarder euro på at opruste Europa; Tyskland vil bruge 400 milliarder euro eller mere uden et loft. Og desværre har Trump netop annonceret et militærprogram på 1 billion dollars. Den nye rumkommando sigter mod dominans

i rummet. Der er mange aspekter, som viser, at vi er meget langt fra den form for økonomisk system, som ville bringe det tilbage til at tjene det fælles bedste. Jeg tror, at militærudgifterne er de mest kontraproduktive; det er det militærindustrielle kompleks, som er en slags sidste fase af denne profitmaksimering. Det er en lov, som kan bevises i historien; først bruger man pengene på våben, så kalder man de unge til fronten, og til sidst kalder man børnene til fronten, som det er sket i alle større krige. Vi er meget tæt på det i Ukraine, og i Tyskland går Bundeswehr-officerer ud på skolerne og forsøger at rekruttere 17-årige til at slutte sig til Bundeswehr. Så jeg vil eftertrykkeligt sige, at hele dette fremstød for militarisering af økonomien skal opgives, fordi det er en selvopfyldende profeti, der fører til en katastrofe. Det har ikke noget som helst at gøre med Hamiltons økonomi.

Med hensyn til Balfour-aftalen og Sykes-Picot-traktaten:

Jeg tror, det var aftalen om opdeling af Mellemøsten i 1916. Det var grundlæggende mellem franskmændene og briterne. Den trak grænserne op på en sådan måde, at den ville give plads til fremtidig manipulation. Jeg tror, at det er det korte af det lange. Alle disse traktater mellem begyndelsen af Første Verdenskrig og afslutningen af Første Verdenskrig – Versailles var en af dem; Trianon-traktaten var en anden. Der var en række af sådanne aftaler, som opretholdt det Britiske Imperiums og det Franske Imperiums evne til hele tiden at bruge Mellemøsten som et cockpit for det store spil. Jeg tror, at det stadig er problemet i dag, fordi briternes indflydelse i Israel eller i den nuværende syriske regering er levn fra det. Hele historien om de såkaldte befrielsesbevægelser, der blev til officielle regeringer, udviklingen af al-Qaeda, til ISIS, til al-Nusra; alt dette var en del af den indflydelse, der kom ud af sådanne manipulationer. Det er det korte af det lange.

Afsluttende bemærkninger

Jeg vil gerne bringe det tilbage til det, jeg sagde i

begyndelsen, for vi har en verden i hidtil uset uro. Jeg tror ikke, at nogen lige nu kan forudsige, hvor denne nuværende optrapning mellem USA og Kina vil føre hen. Den kan på kort sigt udløse den form for kollaps, som i sidste ende vil finde sted, medmindre man foretager en reorganisering af et nyt Bretton Woods i forbindelse med en ny sikkerheds- og udviklingsarkitektur. Så vi sidder på en komplet krudttønde. Jeg kan kun bede alle deltagere om at tage dette dokument, som I så på skærmen, som vil være i chatten, og som I kan finde på Schiller Instituttets webside, og bruge det. Alle kan tage denne erklæring og kontakte deres parlamentariker, kongresmedlem, senator, delstatssenator, folkevalgte, borgmester, andre råd af forskellig art og kræve, at de handler. Vi er nødt til at sætte denne løsningsmodel ind i denne debat meget hurtigt. Tidligere har vi haft mobiliseringer, hvor delstatslovgivere overvejede at gennemføre og foreslå love til Kongressen som Glass-Steagall. Denne gang har vi brug for hele pakken. Hvis vi gør det i alle lande samtidig, tror jeg, vi kan få stor indflydelse. Den anden ting er, at jeg gerne vil pege på, at vi i det mindste i Europa har påskeperioden med de berømte påskemarcher. Der vil være fredsdemonstrationer, hovedsageligt arrangeret af fagforeningerne. Jeg ved ikke, om der er sådanne ting i USA, men uanset hvor man har disse påskemarcher, bør man absolut printe et stort antal af dette dokument ud, tage derhen og distribuere det bredt.

Vi er nået til et punkt, hvor menneskehedens håb afhænger af enkeltpersoners mod og af mennesker, der træder ud af deres almindelige livsstil og adfærd og tager ansvar for udfaldet af denne historiske periode. Det er, hvad denne IPC handler om, og det er, hvad jeg beder jer om at gøre. Hjælp os med virkelig at udvide denne indsats. I næste uge vil vi gerne have mindst dobbelt så mange mennesker med. Vi er nødt til at gribe ind i denne periode med den viden, at vi har vejen ud af disse problemer. Det giver os et enormt historisk ansvar.